

מסורת הש"ס

(א) מגילה ח. ג. ו. (ב) וי' וס"ו חו"ט
נכנסת ח. ד"ה רב שמואל.
(ג) (דף טו.ו.) (ד) כ"ה: א"ל: ה"ן
ששמהם. (ה) כ"ה: ט"פ:
כשחמט. (ו) (פסוקים ק"ג-ק"ד).
(ז) (קדושין כ"ג.) (ח) כ"ה:
סוטה.

חוריה אור השלם

1. ויפתח עזרא הספר
לעני כל העם כי מעל
כל העם היה ובפתחו
עמדו כל העם.
נחמיה ה ה
2. ויהללתי כי לא ידברו
כי עמדו לא ענו עזר:
אבות לב טו
3. ויפראו בו לפני ה' וירבו
אשר לפני שער המים מן
האור עד מחצית היום
נגד האנשים ונקטשם
ודבנונים ואין כל העם
אל ספר התורה.
נחמיה ה ג
4. שאו דברים קרש
וקברו את י' ה'
ההלים ק"ב ב

הגהות הב"ח

(א) ר"ה ו' ולא ספתי
ו' ל' ש' ו' ו' ו' ו' ו'
והלא. כ"כ מ' מ' מ' מ'
מלכה דף ק"ט ע"ב:

מוסף רש"י

קפנדריא. מקור הלכות
דבר בית המדרש והנהיגה
כ"ו. ולא ספתי על
ראשי עם קרש. כסו
התלמידים ביום המדרש על
גני קרקע. הולך על גני
מקמתן לישב למקומן.
נראה כפוסט על ראשי
העם (שם). ולא נשאו
כפי. לזמן נכנסת היתה
לפי שהסוטה לזמן נכנס
בין אמה ה' אלהיט מן
העולם אשר קדשו
(נחמיה ו' ו') כדקדשו
על אהרן (שם).

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

ל"א.

עין משפט
גר מצוה

כ"א א מ"י פ"י ח"ל
פ"ה ח"מ"ה ה' ז'
ב ב מ"י פ"י ח"ל ח"ל
ה' ט פ"ג ע"ב כה
טושי"ע ח"ת ע"מ ק"ו
ספ"ק ג'
כ"א ב מ"י פ"י ח"ל ר"כ
ה' ה פ"ג ע"ב כ
טושי"ע ח"ת ע"מ ק"ה
ספ"ק ז'
כ"ב ד מ"י ש' פ"ד הל"ה
י' פ"ג ש' טושי"ע
ש' ספ"ק ז'
כ"ג ה מ"י ש' טושי"ע ש'
ספ"ק ז'
ג' ו מ"י ש' טושי"ע ש'
ספ"ק טו:

הוספות שאג"ן

ב"ן נפתח ספר תורה
אשר לרבו אפי' ברובו
תורה. פי' רש"י אבל א'
מהדר אפי' לית ליה בה
דאמר פי' דברכות רב
ששת מהדר אפי' וברית
ואינו נראה לרית ר"כ
היה ליה לתלמודא לאותו
הא דרב ששת ולומר
שמונה בוד הענין. על כן
נראה לי רב ששת ה' לא
פליג ודבר הלכה שרי:

(א) ז' ל' רב ששת פליג ופליג
לדבר הלכה שרי.

קדימא לן כוונתה וכמדומה דהכי פסק רבינו מנחם דככל דוכתא
ק"ל כ"י יהושע בן נון ומקשה מפ' כל גגות (עירובין דף נ"ג.) דמידי
ר' זירא ורבה בר רב מנן וימידי אביי גבייהו וימידי וקאמר שמע מינה
מממני' דיורי גדולה בקטנה ואין דיורי קטנה בגדולה וכו' על צד
גדולה ושליח צבור בקטנה יוצאין
ידי חובטין צבור בקטנה וי"ש בגדולה
אין יוצאין ידי חובטין תשעה בגדולה
וא' בקטנה מטטרפין תשעה בקטנה
וא' בגדולה אין מטטרפין וה"ה גדולה
בגדולה דליכא למימר דיורי גדולה
בגדולה אלמלא לענין תפלה לא אמר
אפילו ממיה של כרול אין מפסקת
וגראה דלא דמי דהיכא דליכא עשרה
בגדולה ושליח צבור עמהן ואחד
בגדולה יוצא זה מתוך שמואל בני
הגדולה יוצא גם זה שנלמדת כה"ג
אמרין דוקא אפילו ממיה וכו' שהרי
מוציא אפילו אחיו ששבות כדליתא
במסכת ראש השנה (דף נ"ה.) אבל
היכא דלריך לנפשיה ודאי אין
מטטרפי וההיא דפ' אין עומדין (בבבב
דף נ"ג.) דל"ר אלעזר מיום שחרב בית
המקדש נפקתה חומת כרול בין
ישראל לאביהן ששמים לא שייכא
להכא דההיא דפ' לנבי הא שאל
מסלתן מקובלת כמו בזמן שבהמ"ק
קיים מיהו לענין זה אין מפסקת אס
יתברכו הצבור ע"י צרמת כהניס
שעמיהן בבית הכנסת או יוציא ש"ס
ידי חובטין גם זה מתברך ויוצא ידי
חובטו עמהן דכלפי אביו ששמים
לא תלי בהפקת ממיה:
והוזה על הצדדין שבבני הוואתו

בשרה. בירושלמי פסקת אין עומדין אמר' הדא אמרה שבבני מן הצדדין ככלל נכסה: כ"ן
בבבב ח"ב. מקשיין מפרק קמא דברכות (דף ט.) דלמר רב ששת הוה מהדר אפי' וגריס אמר
אניו צדיק ומלימי
דמהדר אפי' שאני אי נמי רב ששת שאני משום דהוה מאור עיניס והוה פטור מקריאה משום
דהוה דברים שכתב אי אתה רשאי לאומרי
על פה ויין דפטור מקריאה אפילו בשעת שמיעה היה יכול לעטוף בדבר הלכה והיינו דקאמר
אין צדיק כגון דברי הלכה (בבבב) דברים
דעל פה ואיניו צדיקו דברים שכתב מיהו מתקדש כפירוש ר"ח דפי' הסם דוקא רב ששת
וכיוצא בו דמורו אומנתו אבל האידנא
כרסא סבירא לן דלמר רבא כיון שנתתה כיון שנתתה ש"ס וכו' והיא דהוה מהדר אפי' י"ל
דלא היא אורחא דמילתא לאיעשוקי בדבר הלכה בצאפי
צירוב צבדו שכן בשמיטת התורה:

כל כהן שלא נטל ידיו. פירש רש"י אמר לי רבי אם נטל ידיו שחרית ונטה כהן אינו צריך לטול ידיו
כשעולה לזבח וכמדומה שהעמק
מהגהת תלמוד שהרי אין לטול משמע כן פירש שלא נטל ידיו לפני עלותו לזבח משמע
ממש סמוך ועוד דמימי גמרא קרא שזו
דיכס קדש וצרכו משמע חיך לנטילת ידים ברכת כהניס דמשמע קרא דהיא צנטיאות ידים
ומשמע
בירושלמי פי' דברכות דברכה דמשמע קרא צניק נטילת ידים סמוך לה ההם אברכת המזון
וכי איתא שלשה תפיפות
הן חיך לטמיכה שחיתה שנאמר וסמן ושחט חיך לנטילת ידים ברכה שגא' שאו ידכיס
וירכו חיך לגאולה תפלה שגא' יהיו לרזון אמרי
פי וגו' וכמידי בתריה יענן ה' ציוס לרה וצפ' כיצד מברכין (בבבב) משמע דההיא ברכה
אירי בברכת המזון מיהו שמעיין מיהו דבעיין
חיך נטילת ידים בברכה דמשמע ביה קרא והכא מייתי לה אברכת כהניס ועוד אי מיירי
הכא בשלל נטל ידיו בשחרית אמאי נקט
כהן לנטיאות כפיס חיפוק ליה משום דברי תורה שצריך לטול ידיו כדלמרי' בפ"ק
דברכות (דף י"א.) ובפ"ב (שם ד') אמר רבי חייה בר רב
אשי וימיני כניאין הוה קאימנן קמייה דרב למטיי לן פירקא כפירא דבי רב ומקדים
וקאי ומשי ידיה ומברך ומנחם תפילין והדר אמר לן
ואמר נמי ההם (ד' דעבי ליה לנטי' לנטי' לנטי' מיל ומה לי ק"ש ומה לי ברכת כהניס
אי משום דלריך ברכה לפניה הכא נמי לריך ברכה לפניה דלמרי' להכא
בנטילת ידים חיך לברכה מיירי ושיעור תפיפה איכא למישמע מתפיפת סמיכה
לשחיתה דלמרי' בפ' כל הפסולין (נחמיה ג.) כל הסמיכות שהיו שם קורא
אני בהם חיך לטמיכה שחיתה חוץ מוה שהיתה כשער נקטור שאין מזורע
יכול לייכנס שם אלמלא כדי מהלך משער נקטור עד בית המטבחים לא חשיבה
תפיפה וממכת מדות (פ"ה מ"ה) משמע דלא היו טפי מעשרים ושתיס
אמה מקום דריסת רגלי ישראל ומקום דריסת רגלי הכהניס שכל אחד
הוה י"א אמה:

וכי' מהדר אפי' כצבורא מאי אמר. קדר נשיאת כפיס מפ' רבינו שלמה עוקר רגליו
בעבודה ממקומו וזא לפני המיכה ומתפלל יהי רצון שתהא ברכה זו וכו'
ומאריך בה עד שיאמרו אמן של הודאה מפי הצבור וקורא כהניס אס שניס
הס ואס אחד אינו קורא ש"ס והוא מחזיר פניו מחליו כדלבי דלמר
לעיל לאחד אינו קורא וכשכלה דבור מהקורא מברכין אשר קדשנו כו' ואחר
כן מתחילין בברכה וכשכלה אמן ואימני כניאין הוה קאימנן קמייה דרב למטיי לן
פירקא כפירא דבי רב ומקדים וקאי ומשי ידיה ומברך ומנחם תפילין והדר אמר לן
ואמר נמי ההם (ד' דעבי ליה לנטי' לנטי' לנטי' מיל ומה לי ק"ש ומה לי ברכת כהניס
אי משום דלריך ברכה לפניה הכא נמי לריך ברכה לפניה דלמרי' להכא
בנטילת ידים חיך לברכה מיירי ושיעור תפיפה איכא למישמע מתפיפת סמיכה
לשחיתה דלמרי' בפ' כל הפסולין (נחמיה ג.) כל הסמיכות שהיו שם קורא
אני בהם חיך לטמיכה שחיתה חוץ מוה שהיתה כשער נקטור שאין מזורע
יכול לייכנס שם אלמלא כדי מהלך משער נקטור עד בית המטבחים לא חשיבה
תפיפה וממכת מדות (פ"ה מ"ה) משמע דלא היו טפי מעשרים ושתיס
אמה מקום דריסת רגלי ישראל ומקום דריסת רגלי הכהניס שכל אחד
הוה י"א אמה:

עד